

Simon Bryden-Brook (1941-2026)

Simon Bryden-Brook, een vaste correspondent van 'The Tablet', leefde en stierf als katholiek, en het was zijn geloof, dat door sommige katholieken als te liberaal en/of onorthodox werd beschouwd, dat zijn leven vorm gaf. Nadat hij op 18-jarige leeftijd katholiek was geworden, zette hij zich zijn hele leven in voor verandering in de kerk in overeenstemming met de visie van het Tweede Vaticaans Concilie.

Veertig jaar lang was hij actief in het parochiewerk als kerkmusicus. In 1968 publiceerde hij 'A Simple English Plainsong', een vorm van Engelse gregoriaanse zang die een tijdlang werd gebruikt in St James' Spanish Place in Londen. Hij was ook actief in leidinggevende functies in katholieke pressiegroepen voor vernieuwing op nationaal en internationaal niveau, terwijl hij zichzelf eerder beschouwde als een lid van de 'loyale oppositie' in de kerk dan als een 'dissident'.

De eerste 28 jaar na zijn schooltijd bracht hij door in het onderwijs, hetzij aan de universiteit, hetzij als leraar op jongensinternaat, en 10 jaar als docent Engels als vreemde taal aan volwassenen, laatstelijk aan de Inlingua School of Languages, die hij in 1976 samen met zijn zakenpartner Diana Marshall in Canterbury oprichtte.

In 1982 besloot hij zijn roeping als benedictijnse monnik te volgen in de St. Augustine's Abbey in Ramsgate, wat uiteindelijk niet doorging, maar wel leidde tot een langdurige band met de Douai Abbey in Berkshire, waar hij oblaat werd. In 1988 maakte hij een grote carrièreswitch en volgde hij een opleiding tot Engelse butler bij de beroemde Ivor Spencer, waarna hij drie jaar werkte voor een in Cambridge opgeleide investeerder in Washington DC. Nadat deze werkgever naar Londen was verhuisd, stuurde Simon een kort cv naar de beheerder van het flatgebouw in Belgravia waar zijn voormalige werkgever was gaan wonen, en kreeg zo de baan van conciërge, een functie die hij meer dan 30 jaar bleef uitoefenen, tot aan zijn dood.

Hij werd in 1941 in Huddersfield geboren als Michael Niel Brook, als zoon van arme middenklasseouders: zijn vader Alan, lid van de strijdkrachten, en zijn moeder Cynthia, stenotypiste. Van 1945 tot 1950 woonde hij met zijn ouders, broer David en zus Louise in Duitsland, waar zijn vader betrokken was bij het denazificatieprogramma. Er volgden twee moeilijke jaren toen het gezin terugkeerde naar Huddersfield en zijn vader ambtenaar werd in Londen, terwijl zijn moeder avondlessen volgde om een lerarenbevoegdheid te behalen. Het was haar ambitie voor haar kinderen die ertoe leidde dat Simon een beurs van de lokale overheid kreeg voor een gesubsidieerde plaats op Charterhouse, waar hij van 1955 tot 1959 naartoe ging. Zijn huismeester was de strenge Kenneth Clare, die volgens Simon Victoriaanse idealen over seksualiteit had, en aan wie hij later (als reactie daarop) zijn eigen radicale standpunten over menselijke seksualiteit toeschreef, waardoor hij zich inzette voor zaken als homorechten, de wijding van vrouwen en de afschaffing van het celibaat voor katholieke geestelijken.

Hij studeerde twee jaar Frans, Duits en muziek aan de Universiteit van Exeter, gevolgd door twee jaar theologie aan de Universiteit van Birmingham en nog eens twee jaar aan de lerarenopleiding in Birmingham. Veel later, in 2009, terwijl hij in Washington DC was, behaalde hij na vijf jaar studie een doctoraat in de godgeleerdheid aan de Global Ministries University.

Na de publicatie van de encycliek 'Humane Vitae' van Paulus VI in 1968 was Simon nauw betrokken bij de oprichting in 1969 van de 'Catholic Renewal Movement' en werd hij een van de eerste voorzitters, na Clifford Longley, destijds correspondent religieuze zaken van 'The Times'. Deze organisatie, die door de katholieke bisschoppen van Engeland vaak met grote argwaan werd bekeken, steunde priesters en leraren die werden gestraft omdat ze afweken van de officiële leer over geboortebeperving. Later breidde de organisatie haar aandacht uit naar andere gebieden van

het katholieke leven en onderwijs die aan vernieuwing toe waren. In latere jaren werd de CRM 'Catholics for a Changing Church' (Katholieken voor een veranderende kerk), voor wie de verkiezing van paus Franciscus in 2013 een bevestiging was van haar standpunt. Simon ontwikkelde vanaf 1992 de uitgeverijtak van CCC, die uiteindelijk meer dan 50 verschillende progressieve boekjes produceerde van schrijvers als James Alison, Paul Collins, Eamon Duffy, Nicholas Lash, Elizabeth Price, Frank Regan, Jack Spong, John Wijngaards, Rowan Williams en vele anderen. In 1988 publiceerde Canterbury Press Norwich een verzameling van ongeveer 50 liturgieën die in de loop van 30 jaar door lekenleden van CCC onder redactie van Simon waren samengesteld, getiteld 'Take, Bless and Share'. Later publiceerde hij andere boekjes met een kleine oplage en was hij redacteur van 'Renew', het driemaandelijks tijdschrift van CCC, dat hij samen met Valerie Stroud radicaal herontwierp.

In 1992 werd hij afgevaardigde voor 'Catholics for Changing Church' bij het nieuw opgerichte 'European Network Church on the Move' en was hij daar meer dan 20 jaar secretaris. Hij woonde de jaarlijkse conferentie bij en organiseerde deze tweemaal op verschillende locaties in Europa, tot 2014. Hij raakte ook betrokken bij de 'International Federation for a Renewed Catholic Ministry', die was voortgekomen uit een aantal groepen gehuwde katholieke priesters, en was ongeveer tien jaar lang lid van het bestuur en later voorzitter.

Simon bracht een groot deel van zijn leven door met het verzamelen van vrienden aan wie hij trouw bleef en van wie hij loyaliteit afdwong. Sommigen waren voormalige studenten: Tony Larkin bleef een goede vriend, een medewerker van de School of Languages in Canterbury en een naaste metgezel, anderen waren progressieve katholieken zoals hijzelf. Door in 2014 lid te worden van de Oxford and Cambridge Club kreeg Simon ook een nieuwe impuls in zijn latere jaren.

Simon was een radicale katholiek, een opvallend 'uniek' persoon die, eenmaal ontmoet, een onuitwisbare indruk achterliet. Hij zal enorm gemist worden.

Zijn requiemmis vindt plaats op woensdag 4 maart in de Douai Abbey.

Door Paul Dean, bewerkt naar Simons eigen woorden, 2026.